

De richtingaanwijzers klikten luid en lieten vormen oplichten en weer in schaduwen verdwijnen alsof een onzichtbaar publiek in het donker lucifers afstak. Op de wenk van een slungelig ogend silhouet draaide rechercheur Benjamin Chambers zijn stuur richting Hyde Park. De gestalte liep snel naar voren om de poort te openen, zijn donkergroene jas van de plantsoendienst gevangen in het licht van de koplampen terwijl hij aan het slot morrelde. Nadat hij het bevroren metaal met zijn blote handen had overwonnen, wenkte Chambers' gids hem mee en liep op een sukkel-drafje vooruit.

De rechercheur onderdrukte een geeuw, schakelde, reed de niet schoongeveegde weg door het park op en hoorde het geluid van de banden veranderen toen het natte beton plaatsmaakte voor een compacte ijslaag.

'Rijd hem niet dood... Rijd hem niet dood,' mompelde hij binnensmonds, er niet van overtuigd dat de auto ook zou stoppen wanneer zijn escorte besloot te blijven staan. Hoe dieper ze het grote Londense park in reden, hoe meer en regelmatiger de wielen slipten.

Plotseling verloor de man voor hem zijn evenwicht en verdween met een verontrustende bonk ergens onder de motorkap. Het rempedaal trilde voordat de auto traag tot stilstand kwam.

Chambers huiverde, boog zich voorover in zijn stoel en keek bezorgd naar het uiteinde van de motorkap...

Maar plotseling dook er een vrolijk gezicht tussen de koplampen op, en de verlichte badge op zijn borst vermeldde trots de naam van de eigenaar: DEANO.

'Het spijt me!' gebaarde de man, terwijl hij weer opstond.

‘Het spijt jóú?!’ riep Chambers ongelovig terug. Hij schudde zijn hoofd.

‘Het is net voorbij die bommen!’ schreeuwde Deano, die niets van zijn les had geleerd en zijn positie op drie hachelijke stappen voor de auto weer innam.

Aarzelend trok Chambers weer op. Hij hield flink afstand en parkeerde uiteindelijk naast een patrouillewagen, waarin twee agenten in uniform schuilden tegen de koude wind, die naar binnen sloeg zodra hij het portier opende. Knarsetandend stapte hij uit en trok de kraag van zijn jas omhoog. Zijn gids van de plantsoendienst keek hem verrast aan.

‘Ik heb nog nooit eerder een zwarte rechercheur ontmoet,’ zei hij tegen Chambers, die zich weinig aantrok van de onnozele opmerking.

‘Voor alles is een eerste keer. Maar als je het mij vraagt ben ik in feite heel, heel, héél donkerbruin,’ antwoordde hij sarcastisch, de omgeving al afspeurend naar een lichaam.

Deano grinnikte: ‘U hebt gelijk. Daarom bent u natuurlijk de rechercheur.’

‘Zoiets.’ Chambers fronste, omdat hij alleen een verzameling voetafdrukken rond de stenen sokkel van een standbeeld zag. ‘Alles draait om de details... Details als: waar is het dode lichaam waar ik naar zou moeten kijken?’

Achter hen sloeg een autoportier dicht: een van de geüniformeerde agenten had eindelijk de moed verzameld om weer naar buiten te stappen. De donkerblonde man met zijn achterovergekamde haar was een dikke tien jaar jonger dan Chambers, hooguit eenentwintig. Hij stak het restant van een chocoladereep in zijn zak voordat hij doorliep om zich voor te stellen.

‘Rechercheur Chambers?’ vroeg hij met een Zuid-Londens accent. ‘Adam Winter. En dat’ – hij gebaarde naar zijn partner, een Viking-achtige lange vrouw die met forse tegenzin achter hem aan was gekomen – ‘is Reilly.’ De andere agent knikte kort en wijdde zich weer aan de taak om niet dood te vriezen. ‘We hebben elkaar al eerder ontmoet,’ zei Winter. ‘Dat geval van die springer.’

Chambers knikte: ‘Met dat...’

‘Ding.’

‘En dat...’

‘Ding.’

‘Weet ik nog.’

Het gesprek stokte even toen beide mannen een ijskoude windvlaag die tussen de bomen vandaan kwam te verwerken kregen.

‘Allemachtig,’ kreunde Winter, die rilde van de kou.

‘Ik had begrepen dat je een lichaam onder een standbeeld had gevonden,’ merkte Chambers losjes op, ervan overtuigd dat hij een vergeefse rit had gemaakt. ‘Eén grote geruchtenmachine, die controlekamer,’ grapte hij, zonder de jonge agent ook maar iets te verwijten – hij had al genoeg vijanden.

‘Wat u zegt,’ zei Winter, die hem uitnodigde om zijn eigen voetafdrukken toe te voegen aan de tientallen die al in het gras stonden. ‘Eh... Het lichaam ligt niet onder het standbeeld... Het lichaam *is* het standbeeld.’

Chambers trok sceptisch zijn wenkbrauwen op en keek naar de bevroren figuur die drie meter boven hen op de stenen sokkel stond.

‘De eerste die het merkte was een jogger, ongeveer om halftwaalf.’

Chambers keek op zijn horloge.

‘... vanochtend,’ vulde Winter aan. ‘Vanochtend om halftwaalf.’

Nog verbaasder deed Chambers een paar stappen achteruit om het geheel beter te kunnen overzien. Met half dichtgeknepen ogen keek hij naar wat volgens hem toch eerder een verweerd kunstwerk was: een gespierde en naakte mannelijke figuur die als in gedachten verzonken met zijn kin leunend op de knokkels van zijn rechterhand op een rotsblok zat. Ijskristallen bedekten de meest aan de wind blootgestelde delen als een zachte vacht; de meer beschutte onderdelen hadden een onmenselijk blauwachtige tint.

De onderzoeker leek niet overtuigd. Ondertussen vertelde Winter verder.

‘Ze zei dat ze wel honderd keer langs die beelden was gekomen zonder ze echt op te merken, maar dat het deze keer anders voelde. Het bleef de hele dag door haar hoofd spelen, tot ze vanavond terugkwam en beseftte dat er inderdaad iets niet in de haak was, en vooral: dat het een bevroren lijk was.’

‘Dus dat zou hier de hele dag hebben gestaan?’ vroeg Chambers,

die om de sokkel heen liep om een betere positie te zoeken. ‘En het is niemand anders opgevallen?’

‘Zou u het gezien hebben?’

‘Dat heb ik nog steeds niet,’ gaf hij toe, naar boven turend.

‘Weet je wat ik denk?’ begon Winters intimiderende collega, van wie hij de naam alweer vergeten was. ‘We kunnen het afdoen als “bizarre zelfmoord” versie zeven-miljoen-en-één. Komt vaak voor in de parken. Maar ja, wat weet ik ervan? Dat moeten jullie beslissen in jullie oneindige wijsheid.’

De vrouw had kennelijk iets tegen hem, maar Chambers had het te koud en was te moe om erop in te gaan.

‘Sorry daarvoor.’ Winter schudde zijn hoofd naar zijn partner. ‘Ze is eigenlijk een schat, als je haar goed leert kennen – toch, Kim?’ riep hij de vrouw na, die reageerde met een opgestoken middelvinger.

‘Heb je daarboven gekeken?’ vroeg Chambers.

‘Ik wilde de plaats delict niet verontreinigen.’ De grijnzende Winter speelde zijn kaart ‘Verlaat de gevangenis zonder betalen’ perfect. ‘Bovendien hadden we niet het idee dat hij snel zou weglopen.’

Chambers zuchtte ijzig: ‘Ik kan niet veel beginnen zonder lad...’

‘Er is een ladder in de sokkel ingebouwd,’ zei de meeluisterende Deano behulpzaam. ‘Aan de achterkant.’

Winter deed geen poging om de grijns van zijn gezicht te halen. Chambers keek daarentegen alsof hij wel in huilen kon uitbarsten. ‘Geweldig.’

De klim van vijftien sporten had veel langer aangevoeld door de bijtende wind, die sterker en sterker werd met elke decimeter die Chambers hoger kwam. Met zijn kleine zaklantaarn tussen zijn tanden geklemd klauterde hij de vlakke top van de sokkel op.

De met zijn brede rug naar hem toe gekeerde gestalte leek nog steeds even levenloos en perfect als van beneden. Voorzichtig kroop hij er over het ijs naartoe, haalde de zaklantaarn uit zijn mond en liet de lichtbundel over de ondoorzichtige vacht van ijs glijden, nog altijd niet zeker waar hij naar keek... Tot hij de plooiën in de elleboog van het standbeeld bereikte: een gerimpeld gebiedje van blauwe huid – onmiskenbaar huid. Hij was er min

of meer op voorbereid, maar schrok toch en liet de zaklantaarn vallen, die van de sokkel rolde en als een vallende ster door de lucht tolde.

‘Shit,’ fluisterde hij opgelaten.

‘Alles goed daarboven?’ riep Winter.

‘Prima!’ riep hij terug. Ondertussen kwam hij voorzichtig op zijn knieën overeind om bij het licht van de maan naar het bevroren gezicht te kijken.

De man was knap, filmster-knap, volkomen gaaf. Misschien een acteur geweest, dacht Chambers. Dat zou in elk geval goed passen bij het verlangen naar aandacht dat je moest hebben om in zo’n pose naakt op een sokkel te gaan zitten totdat je was veranderd in een standbeeld.

Iets zekerder van zijn grip op de ondergrond ging hij rechtop staan en boog zich ver voorover naar de gestalte om te kijken of er iets bijzonders te ontdekken was waaraan hij geïdentificeerd kon worden. Met zijn gezicht op een paar centimeter van dat van het beeld weerspiegelden zijn ademwolkjes op de glanzende huid.

Er klopte iets niet... iets waar hij de vinger niet helemaal op kon leggen... Iets met de ogen misschien? Ijsblauw... Intens... Doordringend. Niet de glazige blik van een leeg omhulsel.

Hij keek strak in de ogen, volkomen in hun ban... toen er een hand naar hem greep.

Chamber, die instinctief achteruitdeinsde, rukte zijn arm los uit de greep en voelde hoe hij viel en van schrik alle lucht uit zijn longen werd geslagen zodra hij de grond raakte.

‘Rechercheur!’ riep Winter, die als eerste op hem afrende.

‘Hij...’ hijgde Chambers, naar de nachtlucht kijkend. ‘Hij...’

‘Wat? Ik versta u niet. Stil blijven liggen!’ Hij draaide zich om naar zijn partner: ‘Bel een ambulance!’ Chambers probeerde recht op te gaan zitten.

‘Alstublieft, sir. Blijf liggen!’

‘Hij... Hij... leeft nog!’ hijgde de rechercheur, waarna hij weer naar adem happend ging liggen en de verbijstering van de anderen overging in koortsachtige activiteit.

Chambers kon al die tijd niets anders doen dan liggen en naar de twinkelende sterren en de tragische maar onwerkelijk mooie figuur boven hem staren.

Winter had zijn jas over de roerloze schouders van de man gedrapeerd – een vriendelijke geste met het effect van een spons op een tsunami. Ze hadden geprobeerd hem te verplaatsen, maar merkten dat het grootste deel van zijn gewrichten op slot zat, en de onhandige pose dwarsboomde elke poging om hem zonder hulp naar beneden te brengen. En dus was Winter op de sokkel bij de man gebleven en doodde hij de tijd met een monoloog van geruststellingen en onoprechte beloften, totdat er een stoet van blauwe zwaailichten achter Deano aan tussen de bomen door trok.

Chambers kwam net op tijd weer overeind om ruimte te maken. Twee brandweerlieden op een hoogwerker pakten de bevroren man in dekens in, tilden hem van zijn rotsblok en zetten hem in een rolstoel, waarbij hun patiënt nauwelijks van houding veranderde. Zodra ze al ratelend weer naar de grond waren afgedaald, gaven ze de man over aan de ambulancebroeders, die hem onmiddellijk in de ziekenwagen zetten.

‘Ik hoop dat u de volgende zes maanden toch al niet wilde slapen,’ grapte Winter, die bij Chambers kwam staan en naar de ambulancebroeders keek toen die haastig al hun apparatuur aansloten. ‘Volgens mij heb ik het vanavond behoorlijk verknald.’

Chambers antwoordde niet. Eigenlijk mocht hij de praatgrage agent wel, maar het was moeilijk om tegen zijn accurate zelfreflectie in te gaan.

‘Ik bedoel, we waren hier ruim een uur voordat u kwam,’ ging de agent verder. ‘Ik had naar boven moeten gaan... Toch?’

Chambers keek hem aan. Hij was ouder en wijzer, en dit was een van die perfecte momenten om een pareltje van wijsheid te debiteren dat de jongeman nog jarenlang kon koesteren: ‘Ja.’

Het was zonneklaar dat Winter het zichzelf kwalijk nam, maar hij praatte desondanks door: ‘Geen tekenen van geweld?’

‘Niet dat ik gezien heb.’

‘Wie zou zichzelf zoiets aandoen?’

Chambers wilde antwoorden, maar op dat moment ontstond er commotie in de ambulance.

‘Paddels!’

Er klonk een monotoon gezoem vanaf de open plek waar de hulpverleners hulpeloos in een kring stonden toe te kijken.

‘Los!’

‘Schok!’

Het lichaam bewoog nauwelijks, ondanks de stroomstoot die erdoorheen joeg.

‘Geen pols!’

‘Laden!’

Terwijl de anderen naar de onvermijdelijke gebeurtenissen keken, draaide Chambers de vergeefse reanimatiepogingen de rug toe en liep naar de lege sokkel.

‘Wat denkt u?’ vroeg Winter, die achter hem aan liep. ‘... sir?’

‘Wie zou zichzelf zoiets aandoen?’ mompelde hij als antwoord, nog steeds in gepeins verzonken. Hij volgde de voetafdrukken rond de grote stenen basis. ‘Het is extreem. Ongetwijfeld. Maar toch, het voelt een beetje...’ Hij probeerde het juiste woord te vinden, terwijl de man over wie ze spraken nog geen twintig meter verderop het leven liet. ‘... achteloos.’

‘Achteloos?’ vroeg Winter. Hij klonk maar een klein beetje van zijn stuk gebracht.

‘Die jogger had het twaalf uur eerder kunnen melden,’ betoogde Chambers, die de donkere bosschages in keek alsof daar iemand zou kunnen zitten. ‘Dan had het heel anders kunnen zijn.’

‘Dat is waar.’

‘En waarom hier?’ ging hij verder. ‘Het is een openbare plek, maar ook van bijna alle kanten afgeschermd door bomen en drie meter hoog in de lucht. Als het de bedoeling was om er groots en meeslepend uit te stappen, waarom koos hij dan niet voor de zuil van Nelson of althans een plek waar meer publiek komt?’

‘... achteloos,’ zei Winter opnieuw, terwijl hij geboeid naar de rechercheur keek.

‘Achteloos,’ beaamde Chambers, die zich eindelijk van de bomen losmaakte.

Toen de laatste routinematige hartmassage geleidelijk aan werd opgegeven, zuchtte Winter: ‘Heeft hij toch nog gekregen wat hij wilde.’

‘Nou,’ antwoordde Chambers, die op zijn knieën ging liggen om een paar voetafdrukken beter te kunnen bekijken, ‘daar ben ik niet zo zeker van.’

Vrijdag

2

‘Rechercheur...? Rechercheur?’ Chambers schoot met een schok wakker, greep de laboratoriumjas van de vrouw beet en keek haar verwilderd aan.

‘Ho! Ho!’ zei dr. Sykes, hoofdpatholoog van New Scotland Yard.

Hij moest de kale omgeving waarin hij zich bevond even tot zich door laten dringen voordat hij de dokter losliet en over zijn gezicht wreef. ‘Sorry.’

‘Niets aan de hand,’ glimlachte Sykes, die waarschijnlijk nog maar een jaar of twee te gaan had voor haar pensioen en die het ’s ochtends vroeg heel goed zonder wilde aanvallen kon stellen. ‘Lange nacht, zeker?’

‘Kun je wel zeggen,’ antwoordde Chambers, zoals altijd met geen woord te veel.

‘Bijna klaar?’

Hij keek op zijn horloge: ‘Twee uur geleden.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Eerst maar eens koffie dan?’

De ambulancebroeders hadden officieel de verantwoordelijkheid voor de patiënt overgenomen en transporteerden het ontdooiende lichaam volgens protocol naar St. Mary’s Hospital, wat betekende dat Chambers de rest van zijn dienst had moeten verspillen aan pogingen om het lijk naar het forensisch laboratorium te laten overbrengen om het te laten onderzoeken. Toen het hem eindelijk was gelukt, was hij op een van de plastic stoeltjes in de gang in slaap gevallen, totdat hij gewekt werd door degene op wie hij had zitten wachten.

‘Ik loop nu al achter,’ zei Sykes tussen twee slokken koffie door.

‘Londen is de afgelopen week nogal van het “koudmaken” geweest.’

‘Kijk even naar het rapport. Dat is het enige wat ik vraag.’

‘Rechercheur, ik...’

‘Kijk alleen even.’

Duidelijk geïrriteerd zette de patholoog haar kopje neer en pakte de fotokopie van het politieverslag en de bijbehorende ambulanceformulieren op. Ze fronste terwijl ze de eerste bladzijde doornam.

‘Ik geef toe: het is een vreemd geval,’ zei de dokter nadat ze het hele rapport had gelezen. ‘En je vermoedt dat het niet in de haak is?’

‘Onderbuikgevoel.’

‘Ik kan geen voorrang geven aan een onderbuikgevoel,’ zei Sykes. Ze hield de documenten op haar schoot en wachtte op nadere uitleg.

‘Ik...’ Chambers aarzelde. Hij had zijn gedachten nog niet helemaal op een rijtje. ‘Er waren tientallen schoenafdrukken op die plek, maar geen enkele van blote voeten. Ik heb agenten de hele nacht het gebied laten uitkammen en alle afvalbakken in de buurt laten onderzoeken. Nergens is schoeisel of kleding gevonden.’

‘Volgens je rapport heeft hij daar minstens twaalf uur gezeten. Dat is meer dan genoeg tijd voor voetafdrukken om verstoord te worden of helemaal te vervagen, vooral op het warmste deel van de dag. Is het gisteren nog boven nul geweest?’

‘Nauwelijks.’

De dokter haalde haar schouders op alsof ze zeggen wilde: daar heb je het al.

‘Ik zie niet voor me hoe hij naakt zo ver een Londens park in kan zijn gelopen zonder te worden opgemerkt.’

‘Er zijn wel vreemdere dingen gebeurd,’ meende Sykes, die kennelijk genoot van haar rol als advocaat van de duivel.

‘Goed. Het zou kunnen.’

‘Kan hij zijn kleding ergens hebben begraven?’

Chambers wilde die suggestie van de hand wijzen, maar bedacht dat het eigenlijk een heel goed punt was. Hij leunde achterover op zijn stoel en wreef weer over zijn vermoeide gezicht met het gevoel dat hij een verloren strijd voerde.

‘Goed, goed,’ zei Sykes. ‘Ik zal vanochtend naar hem kijken. Ga naar huis. Ga slapen. Bel me rond de middag.’

De rechercheur glimlachte uitgeput: ‘Ik sta bij je in het krijt.’

Stom genoeg had het Chambers een goed idee geleken om op weg naar buiten langs zijn eigen afdeling te gaan, waar hij tijdens zijn dienst geen contact mee had gehad. Hij liep het kantoor in en zag dat iemand de verlepte kerstdecoraties had gebruikt om een sneeuwman van anderhalve meter op zijn stoel te zetten en zijn computer onder een wattendeken te bedelven. Verwachtingsvolle gezichten braken uit in een gemeenschappelijk lachsalvo toen hij zijn bovenste bureaula opentrok, die ook vol zat met kunstsneeuw. Hij plakte een glimlach op zijn gezicht en knikte als een sportief slachtoffer naar alle kanten, hoewel de aangerichte puinhoop haast aanvoelde als een aanslag.

‘Bukken. Bukken. Bukken,’ waarschuwde inspecteur Graham Lewis, ooit zijn instructeur met de zachte stem, nu een van de weinige vrienden die hij nog overhad. ‘De baas zoekt je.’

Chambers dook weg achter de sjofele sneeuwman, terwijl Lewis beminnelijk glimlachte: ‘Goedemorgen, baas.’

‘Hou op met die kontlikkerij, Lewis.’

‘Goed, sir... Oké. Hij is weg.’

Chambers kwam weer tevoorschijn en wees naar zijn bureau. ‘Ik neem aan dat jullie het gehoord hebben?’

Lewis knikte. ‘Je weet hoe het is. Nieuwtjes gaan als een lopend vuurtje rond.’ Hij aarzelde. Kennelijk moest hij altijd de boodschapper van slecht nieuws zijn, en nu was het zijn taak om met zijn ervaring de bureaucratische shitstorm die zijn vriend over zich heen zou krijgen zo veel mogelijk te ontcrachten. ‘Je klom naar boven om het lichaam te onderzoeken zodra dat je veilig leek. Wat je ook doet, zeg niet: “Ik dacht dat hij dood was”, of: “Hij leek dood”, of iets in die geest. Er gaan hier koppen voor rollen en Hamm aast op die van jou. En nu wegwezen hier voordat hij...’

‘Chambers!’

‘Shit,’ fluisterde Lewis.

‘Ja, baas?’ riep Chambers door het kantoor. Zijn collega’s begonnen weer even verwachtingsvol te grijnzen als toen hij naar zijn winterwonderlandbureau was gelopen.